

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ÈÈ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγή Νο 1985/03)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
30 ΙΟΥΝΙΟΥ 2005

Η απόφαση αυτή θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με τις προϋποθέσεις, που καθορίζονται στο άρθρο 44 παρ.2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές τροποποιήσεις.

Στην υπόθεση ÈÈ κατά της ΕΛΛΑΔΑΣ

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) συνεδριάζοντας σε Τμήμα αποτελούμενο από :

κ. Λ. ΛΟΥΚΑΙΔΗ, Πρόεδρο

κ. Σ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ

κα Φ. ΤΟΥΛΚΕΝΣ

κα Ε. ΣΤΑΙΝΕΡ

κ. Κ. ΧΑΓΙΕΦ

κ. ΝΤ. ΣΠΙΕΛΜΑΝ

κ. Σ.Ε. ΓΙΕΜΠΕΝΣ, Δικαστές και

κ. Μ.Σ. ΝΙΛΣΕΝ, Γραμματέα Τμήματος,

Αφού συσκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Ιουνίου 2005, Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1.- Η υπόθεση ξεκινά με προσφυγή (No 1985/03) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, την οποία υπήκοος του εν λόγω Κράτους, η

κα ΕΞ («προσφεύγουσα») εισήγαγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 30 Δεκεμβρίου 2002, δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2.- Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τους κ. Λ. ΠΑΝΟΥΣΗ και Α. ΠΑΝΟΥΣΗ, Δικηγόρους μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εντεταλμένους αντιπροσώπους της κ. Μ. Σ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κα Ζ. ΧΑΤΖΗΠΑΥΛΟΥ, Εισηγητή του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

3.- Στις 5 Απριλίου 2004, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση το παράπονο, που διατυπώθηκε για τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούμενο το άρθρο 29 παρ.3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

4.- Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1925 και διαμένει στην Αθήνα.

5.- Στις 17 Μαΐου 1994, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης κατά του Γενικού Νομαρχιακού Νοσοκομείου Αθηνών, όπου εργαζόταν σαν καθαρίστρια. Ζητούσε διάφορα ποσά σαν μισθούς

6.- Η συνεδρίαση, η οποία είχε αρχικά καθορισθεί για τις 25 Νοεμβρίου 1994, έλαβε χώρα, μετά από μία αναβολή, στις 4 Απριλίου 1995.

7.- Στις 31 Αυγούστου 1995, το Πρωτοδικείο Αθηνών κήρυξε την αγωγή απαράδεκτη (απόφαση Νο 3164/1995). Η απόφαση αυτή αρχειοθετήθηκε στις 3 Μαΐου 1996.

8.- Στις 11 Δεκεμβρίου 1996 η προσφεύγουσα άσκησε έφεση.

9.- Στις 23 Ιουνίου 1999, το Εφετείο Αθηνών ακύρωσε την προσβαλλομένη απόφαση, αλλά απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας για άλλο λόγο (απόφαση Νο 5176/1999).

10.- Στις 7 Μαΐου 2000 η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης.

11.- Στις 10 Ιουνίου 2002, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης της (απόφαση Νο 1189/2002). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 9 Ιουλίου 2002.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

I.- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

12.- Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, ότι η διάρκεια της διαδικασίας αφήφησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ.1 της Σύμβασης, το οποίο διατυπώνεται με τον ακόλουθο τρόπο :

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθεί (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) σχετικά με αμφισβητήσεις επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

13.- Η εν λόγω περίοδος ξεκίνησε στις 17 Μαΐου 1994 με την εισαγωγή της υπόθεσης ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών και ολοκληρώθηκε στις 20 Ιουνίου 2002 με τη δημοσίευση της απόφασης του Αρείου Πάγου. Διήρκησε, λοιπόν, οκτώ χρόνια και ένα μήνα περίπου και για τους τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A.- ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

14.- Η Κυβέρνηση επιβεβαιώνει ότι η προσφυγή εισήχθη σε διάστημα μεγαλύτερο των έξι μηνών μετά τις 20 Ιουνίου 2002,

ημερομηνία κατά την οποία ο Άρειος Πάγος εξέδωσε την απόφαση Νο 1189/2002.

15.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει τη πάγια νομολογία του, σύμφωνα με την οποία, όταν στον προσφεύγοντα κοινοποιείται αυτεπάγγελτα αντίγραφο της εθνικής τελεσίδικης απόφασης, είναι πλέον σύμφωνο με το αντικείμενο και το σκοπό του άρθρου 35 παρ. 1 της Σύμβασης να θεωρηθεί ότι η προθεσμία των έξι μηνών αρχίζει να ισχύει από την ημερομηνία επίδοσης του αντιγράφου της απόφασης (βλ. κυρίως *BOPM κατά ΑΥΣΤΡΙΑΣ*, απόφαση της 29 Αυγούστου 1997, *Συλλογή Αποφάσεων 1997 - V*, σελίδα 1547 § 33). Όταν η επίδοση δεν προβλέπεται στο εθνικό δίκαιο, όπως στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία καθαρογραφής της απόφασης, ημερομηνία από την οποία οι διάδικοι μπορούν πραγματικά να λάβουν γνώση του περιεχομένου της (βλ. κυρίως *ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (GC)*, Νο 31423/96 § 30, *CEDH 1999-II*). Στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο δεν αποκαλύπτει κάποιο λόγο για να απορρίψει τη νομολογία αυτή. Σημειώνει, ότι στην περίπτωση αυτή, η εθνική τελεσίδικη απόφαση καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 9 Ιουλίου 2002 και ότι η προσφυγή εισήχθη στις 30 Δεκεμβρίου 2002, δηλαδή σε διάστημα λιγότερο των έξι μηνών μετά. Πρέπει λοιπόν να απορριφθεί ένσταση την οποία αφορά.

16.- Το Δικαστήριο διαπιστώνει, ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προφανώς αβάσιμο, σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ.3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου. Πρέπει, λοιπόν, να το κρίνει παραδεκτό.

B.- ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

17.- Η Κυβέρνηση βεβαιώνει, ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική και ότι τα δικαστήρια, που επιλήφθηκαν της υπόθεσης, αποφάσισαν μέσα σε λογικές προθεσμίες.

Επιπλέον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει, ότι η προσφεύγουσα δεν επιχείρησε να επιταχύνει τη διαδικασία.

18.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, ότι η λογική διάρκεια της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τα περιστατικά της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια, που έχουν ήδη διαμορφωθεί νομολογιακά, όπως η πολυπλοκότητα της υπόθεσης, η συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμοδίων αρχών καθώς και η σημασία του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ. μεταξύ άλλων, ΦΡΥΝΤΛΕΝΤΕΡ κατά ΓΑΛΛΙΑΣ (GC), No 30979/96, § 43, CEDH 2000 – VII).

19.- Το Δικαστήριο επεξεργάστηκε κατ' επανάληψη υποθέσεις, που αφορούν ζητήματα παρόμοια με αυτό της εν λόγω περίπτωσης και διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερόμενη υπόθεση ΦΡΥΝΤΛΕΝΤΕΡ)

20.- Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία, που του προσκομίσθηκαν, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι η Κυβέρνηση δεν προέβαλε κάποιο γεγονός ή επιχείρημα, που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Στην πραγματικότητα, το Δικαστήριο παρατηρεί, ότι, επειδή πρόκειται για διάρκεια άνω των οκτώ ετών για τους τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας, η βραδύτητα της διαδικασίας προκύπτει, κυρίως, από τη συμπεριφορά των δικαστηρίων, που επιλήφθηκαν της υπόθεσης. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του στο θέμα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 6 ΠΑΡ.1 ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ.

21.- Η προσφεύγουσα παραπονιέται, με βάση τα άρθρα 6 παρ. 1 και 13 της Σύμβασης, ότι δεν έτυχε δίκαιης δίκης και ότι τα ελληνικά δικαστήρια διέπραξαν λάθη επί του δικαίου και επί της ουσίας, τα οποία ευνόησαν τον αντίδικό της.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

22.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η εφαρμογή και η ερμηνεία του εθνικού δικαίου εναπόκειται στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, ο σκοπός του Δικαστηρίου είναι να εξασφαλίζει τη τήρηση των δεσμεύσεων, που προκύπτουν από τη Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν ανήκει στην αρμοδιότητά του να γνωρίζει λάθη επί του δικαίου ή επί της ουσίας, τα οποία διαπράχθηκαν δήθεν από το δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να θίξουν δικαιώματα και ελευθερίες, που προστατεύονται από τη Σύμβαση. (*ΓΚΑΡΣΙΑ ΡΟΥΙΖ κατά Ισπανίας*, (GC), No 30544/96, παρ. 28, CEDH 1999-I).

23.- Επομένως, στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην εξέλιξη της διαδικασίας, η οποία σεβάσθηκε την αρχή της κατ' αντιμωλίας και κατά τη διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα μπόρεσε να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα για την υπεράσπιση της υπόθεσής της.

24.- Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εξεταζόμενη στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία ήταν δίκαιη, σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ.1 της Συνθήκης.

25.- Σε ό,τι αφορά το άρθρο 13 της Σύμβασης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διάταξη αυτή απαιτεί εσωτερική προσφυγή για μόνο τα παράπονα, που μπορούν να χαρακτηρισθούν «υπερασπίσιμα» με βάση τη Σύμβαση (βλ. μεταξύ άλλων *ΠΑΟΥΕΛ και ΡΑΥΝΕΡ κατά ΗΝΩΜΕΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ*, απόφαση της 21 Φεβρουαρίου

1990, σειρά Α, Νο 172, σελ. 14 παρ. 31). Λαμβάνοντας υπόψη τους προαναφερόμενους ισχυρισμούς σχετικά με το άρθρο 6 παρ.1 σε ό,τι αφορά την ισότητα της διαδικασίας, το Δικαστήριο καταλήγει, ότι το άρθρο 13 δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση αυτή.

26.- Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός αυτός για την άδικη διαδικασία πρέπει να απορριφθεί, σε εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Σύμβασης.

ΙΙΙ.- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ Νο 1.

27.- Η προσφεύγουσα παραπονιέται, τέλος, για προσβολή του δικαιώματός της σεβασμού της περιουσίας της, όπως εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο 1. Βεβαιώνει, ότι έχασε το δικαίωμά της να αποκτήσει το ποσό που διεκδικούσε σαν αποζημίωση.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

28.- Το Δικαστήριο εκτιμά, ότι οι υποτιθέμενες αξιώσεις της προσφεύγουσας δεν μπορούν να θεωρηθούν «αγαθά», σύμφωνα με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο 1, επειδή καμία δεν βεβαιώθηκε και εκκαθαρίστηκε με δικαστική απόφαση που έχει ισχύ δεδικασμένου. Αυτή είναι η προϋπόθεση ώστε μια απαίτηση να καταστεί βέβαιη και απαιτητή και, κατά συνέπεια, προστατευόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο 1(βλ. *Ελληνικά Διυλιστήρια Στραν και Στρατής ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ κατά της ΕΛΛΑΔΑΣ*, απόφαση της 9 Δεκεμβρίου 1994, σειρά Α, Νο 301-B, σελ. 84 παρ. 59.

29.- Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει, ότι καθόσον η υπόθεσή της εκκρεμεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η αγωγή της δεν επιτρέπει, σε ό,τι αφορά την προσφεύγουσα, τη δημιουργία κανενός δικαιώματος αξίωσης, αλλά μόνο τη δυνατότητα απόκτησης παρόμοιας απαίτησης. Οι αποφάσεις που απέρριψαν τις προσφυγές της

προσφεύγουσας δεν μπορούν να της στερήσουν αγαθό, του οποίου ήταν ιδιοκτήτρια.

30.- Κατά συνέπεια, το μέρος αυτής της προσφυγής είναι εμφανώς αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί σε εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Σύμβασης.

IV.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31.- Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης
«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

A.- ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ

32.- Η προσφεύγουσα απαιτεί € 10.000 για την ηθική βλάβη, που υπέστη.

33.- Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, ότι το ζητούμενο ποσό είναι αυθαίρετο και υπερβολικό και ότι η βεβαίωση της παραβίασης θα αποτελούσε από μόνη της επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

34.- Το Δικαστήριο εκτιμά, ότι η προσφεύγουσα υπέστη βέβαιη ηθική ζημία, σε ό,τι αφορά το δικαίωμά της να εξετασθεί η υπόθεσή της μέσα σε λογική προθεσμία. Αποφασίζοντας με δίκαιη κρίση, της επιδικάζει για το λόγο αυτό € 1.200, πλέον των φόρων επί του ανωτέρου ποσού.

B.- ΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

35.- Η προσφεύγουσα ζητά, επίσης, € 4.280 για τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες, που πραγματοποιήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει τιμολόγιο, αλλά μόνο σημείωμα εξόδων

λεπτομερές, δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από το δικηγόρο της, πάνω στο οποίο αναφέρεται το ίδιο αυτό ποσό.

36.- Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, ότι το ζητούμενο ποσό είναι υπερβολικό και αδικαιολόγητο. Εκτιμά, ότι η καταβολή του ποσού των € 500 για τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες θα ήταν δίκαιη και λογική.

37.- Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση των εξόδων και των δικαστικών δαπανών με βάση το άρθρο 41 προϋποθέτει, ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επιπλέον, εύλογα ως προς το ύψος τους (ΙΑΤΡΙΔΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (δίκαιη ικανοποίηση) (GC), No 3110/96, § 54, CEDH 2000 - XI). Λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερόμενα στοιχεία και το γεγονός ότι απέρριψε πολλά παράπονα της προσφεύγουσας, το Δικαστήριο κρίνει λογικό να επιδικάσει στην προσφεύγουσα για το λόγο αυτό € 500, πλέον των φόρων επί του ανωτέρω ποσού.

Γ.- ΤΟΚΟΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

38.- Το Δικαστήριο κρίνει κατάλληλο να βασίσει τον τόκο υπερημερίας στο οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή δεκτή, σχετικά με το παράπονο, που αφορά την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά το επιπλέον.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται* ότι
 - το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στην προσφεύγουσα μέσα σε διάστημα τριών μηνών από τότε που η απόφαση θα καταστεί οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44

§ 2 της Συνθήκης, € 1.200 (χίλια διακόσια ευρώ) για ηθική βλάβη και € 500 (πεντακόσια ευρώ) για έξοδα και δικαστικές δαπάνες, πλέον των φόρων επί των ανωτέρων ποσών.

- από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξηθεί με απλό επιτόκιο ίσο με το οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που εφαρμόζεται κατά την περίοδο αυτή, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για το επιπλέον.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, μετά κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 30 Ιουνίου 2005 σε εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Υπογραφές

Σορεν ΝΙΛΣΕΝ

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Γραμματέας

Πρόεδρος

Επικύρωση του φωτοαντιγράφου στο Στρασβούργο στις 30.06.2005

Υπογραφή Σ. ΝΙΕΛΣΕΝ – Γραμματέας Τμήματος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο αντίγραφο στα γαλλικά

Αθήνα, 25.07.2005 Η Μεταφράστρια Ε. Παπαμαύρου